

Una de les poquíssimes vegades que s'el vegé home d'estat fou quan l'algarada de les Carolines en que la borratxera patriòtica excitada per la premsa dels ciuch céntims volia declarar la guerra á l'Alemanya. Allavors s'hi oposà com no sapigué oposarse darrerament á l'altra borratxera que 'ns feu perdre tot lo que 'ns quedava ab les Carolines y la vergonya per terna.

Les íres populars no las temia hans les despreciava ja que per éll el poble no era més que una massa més ó menos passiva però que 's dominava sempre; en darrer cas ab les bayonetes. Lo que l'imposava era l'exércit y les intrigues polítiques. Aquets elements sumats á son orgull, eran els que podian ferli seguir una conducta en oposició ab son criteri. Ningú com ell degué véurerles clares les conseqüencies de les darreres guerres colonials. Prou se conceixia en el seu desitg de pacificar la revolta á copia de gent y son afany de desarmar als Estats Units donnatloshi per la menjadora, però com la premsa, els polítichs y els militars, tothom cridava guerra, en son obsequi construhí aquella frase de *derramar la última gota de sangre y gastar la última peseta*, mentres pensaria, sens dupte que la darrera peseta ja fá anys y panys que la tenim gastada y are vivim de les pessetes dels nets, y que la darrera gota de sanch (de la sanch bona s'entén) ja fá tems qu'es volatilisada. Veritat es qu' éll al dir aixó se referiria á les pessetes dels contribueats y á la sanch dels pobres.

Morí per sos pecats: se l'emportá una bala d'aquells socialistes qu' ell havia mirat ab indiferència mentres s'entretenien sols en posar bombes á les portes dels fabricants, llavors que seguint la política castellanista encare eh us, trobava la forsa propia en la

lluyta dels altres. Quan sorprés del descaro del socialisme que ja se'n deya anarquisme y dirigia ses bombes contra tota la societat volgué fer un punt d'home, la piula li esclatá als dits.

Politicament morí ab tota la sort: quan ja d'aquell bloch del qu' havia promés ferne un monument no'n quedava prou fusta pera una ma de morter, la bala del Angiolillo li aixecá un pedestal que no mereixia, y la vergonyosa feyna de presentar l'escura-dents al capítol, la deixá pera son successor.

Aquest es el fundador del gran partit conservador espanyol: vejám are que 's aquest partit en les localitats d'ordre secundari y si sabrán lligar sa situació ab el problema catalanista.

M. V.

SECCIÓ COMARCAL.

CAMPRODÓN.

18 d'Agost.

El día nou del corrent mes á les nou de la nit, arribá el doctor D. Bartoméu Robert á qui com altres vegades y com se mereix se li feu una rebuda entussiasta.

Sortiren á rebrel á fora vila l'Alcalde en representació de l'Ajuntament, el senyor Sostres representant de la colonia que aquí estueja y els vehins y forasters en pés junt ab el coro y música. Els balcon y carrers estavan plens de gom á gom de gent que donavan viscas é illuminavan la comitiva ab fochs de bengala.

Entre tant la comitiva fent el seu curs se anava engroixint hasta que al arribar á la casa-torre del Dr. Robert era numerosa en extrém; al mitj de un silenci sepulcral, el coro cantá admirablement "Las flors de Maig.."

El senyor Doctor, vivament emocionat, ab una paraula tendre, sencilla y familiar, doná les gracies á l'Ajuntament, vehins y colonia forastera y una entussiasta enhorabona á n'els coristes y al seu director alentantlos perque segueixin dedicant les hores perdudes á n'el cant catalá que tant y tant á contribuít á la cultura y moralisació de la classe obrera.

Acabá fent veure la diferencia d'emo-cions entre la seva visita á la Exposició Universal y la seva vinguda á n'aquesta,